

Когато държиш живота на хората в ръцете си

Родена е на 8 март 1990 г. в Смолян. През 2015 г. завършва Медицинския университет – София. Специалността „Анестезиология и интензивно лечение“ придобива през 2020 година. В УНСС – София, защитава втора магистратура „Публична администрация“, специалност „Здравен мениджмънт“. Притежава сертификати от European Resuscitation Council и от WINFOCUS Academy за базисно и разширено поддържане на живота, както и сертификати „Ехографска диагностика на вените на долните крайници“ и „Бронхология – конвенционална фибробронхоскопия“. Преминала е обучения по медицинско право за лекари, по информационни и комуникационни технологии в преподаването и по оказване на спешна помощ по въздуха.

Работи като анестезиолог в Университетската болница по ендокринология „Акад. Иван Пенчев“ и УМБАЛ „Александровска“ и преподава в Медицинския университет – София.

Участва в много информационни кампании, провеждани сред учениците, и доброволни инициативи.

Родителите ѝ са известни и уважавани лесовъди от Смолян – инженерите Сашка и Руси Иванови.

– Д-р Иванова, защо избрахте медицина, израствайки в семейството на лесовъди?

– Нямам конкретна причина, но от ранното си детство съм знаела, че ще стана лекар. Допълнително много бях вдъхновена от сериала „Спешно отделение“ и исках животът ми да бъде такъв медицински екшън. Е, имах известно време мечта да стана пилот на изстребител и до известна степен това, което може да ти даде пилотирането, сега си го „причинявам“ с реанимацията. Но не е далеч времето, когато най-вероятно ще изкарам документ за правоспособност за пилот. За водач и моторист отдавна имам.

– А защо точно анестезиологията Ви привлече? Малко е загадъчна за мен тази специалност и уви, научаваме за нея най-често, когато стане някаква трагедия с пациента.

– Отначало не мислех, че тя е моята мечта, докато в един прекрасен момент не започнах да изучавам по време на следването си в Медицинската академия цикъла по анестезиология, който продължава само 3 седмици. От първия ден бях пленена от дисциплината, защото попаднах на хора, които ме научиха какво е да си анестезиолог – човекът, който буквално

държи живота на хората в своите ръце. Страшно отговорно и вдъхновяващо! А в същото време е тиха, не е екшън, не решаваш въпроса шумно по „каубойски“, борбата за живота е свършена най-добре тогава, когато никой не забелязва, че съществуваш. И когато още първият тежък случай, който ми се случи на упражненията, завърши щастливо за пациента, се убедих, че е моето.

– Разкажете за детството Ви, преминало в Родопите, с родители, които донякъде и те са лекари за гората – тя се ражда от ръцете им, те я лекуват, дори реанимират и полагат грижи да е здрава и дълговечна.

– Имах невероятно детство – щастливо, свободно, прекарвах времето навън с приятели и в гората. Бях 4 – 5 клас, когато баща ми започна да ме взема в гората да маркираме. Тате ме научи да разпознавам дървета, птиците и още от петгодишна можех да разпознавам в полет мишелов и не го бърках с ястреб или сокол. Закърмена съм с гората и от нескончаемите разговори за работата на моите родители, които те водеха всяка вечер. Почти 19 години на вечеря слушах тези разговори, които никога не бяха с неприязън, никога с лоша емоция към лесовъдската професия, а винаги с

желание да се разреши някакъв проблем. И това беше за мен житейски урок, че проблемите трябва да се обсъждат, за да се намери решение. Освен това съм благодарна на моите родители за това, че изслушваха и мен, никога не съм чула от тях „не сега“.

– Вече 10 години сте лекар. Какво смятате, че сте постигнали в професията?

– Първо се изградих като добър лекар – с грижа и емпатия към пациентите, те са в центъра на моята работа. Стремях се да не ги лъжа, макар че невинаги е лесно да кажеш истината на болен човек, когато нещата не са „розови“ за него, да прилагам най-доброто, което съм научила досега, да бъда гъвкава спрямо всяка ситуация и да продължавам да научавам новото. Медицината се променя особено сега, затова се стремях да практикувам медицина, базирана на науката и доказателствата, а не на принципа „тук така се прави“. Смятам, че пациентите ми имат доверие. И не на последно място – успях да бъда пример и ментор на млади хора, които искат да се развият в професията.

– А имаште ли си Вашите учители в професията?

– Имаш невероятния късмет да попадна на уникални учители. Още от първия ден в болницата срещнах хора, които бяха готови да ме научат така, че да подхожда на моя стил на учене. Да ми позволят да се „развихря“ и да ме спрат навреме, за да не стане беля. Те ми помогнаха да осъзная колко е важен менторът в професията, във всяка професия.

– Открихте ли кои са „медът“ и „жилото“ на лекарската професия?

– „Жилото“, т.е. недостатъци на тази професия, аз не виждам. Не разбирам оплакванията на някои лекари как нямали свободно време, как трябвало да бъдат непрекъснато „на разположение“. Ама ти си станал лекар и идеята е, че трябва да бъдеш „на разположение“ на болните, и хората по този начин възприемат професията. И по-добре е да те приемат като човек, който е насреща, когато има нужда, който трябва да помага. Да спасяваш човешки живот, да помагаш, да усетиш благодарността на излекувания – това са предимствата, т.е. „медът“ на лекарската професия. Смятам, че все още професията на медика има престиж в обществото.

– Много сте активна и в заниманията, полезни за обществото. Следя Вашата работа с подрастващите. Ще ни разкажете ли повече за инициативите, в които участвате?

– Една от тях е информационното събитие „Антидот“, което се провежда от 2 г., а идеята за него е на моя колега анестезиолог – д-р Борис Таблов, който се завърна от Германия с желанието да донесе добри социални практики у нас. С пълна моя подкрепа и с разбирането, че промяната в каквото и да е тръгва от най-малките, се включих. Обхванати са учениците от 6 до 12 клас. Инициативата „Антидот“, която е призвана да информира децата за вредите от „райския газ“, енергийните напитки и марихуаната, е подкрепена от Фондация „Даная“ и е с идеята никое дете да не умира от преждевременна смърт. Реализираме я в екип с актрисата и инфлуенсър Марга-

рита Стойнова, психолог и с мен като анестезиолог.

– Как и къде правите тази кампания?

– Провеждаме 10 – 15 събития годишно и досега сме посетили всичките училища от районите „Сердика“ и „Средец“ в столицата. Разказваме на учениците не дидактично, а с примери за последствията от употребата на тези вредни вещества. Докато в началото на информационното събитие примерите, които привеждах, бяха от чужбина, сега вече, за съжаление, това е и нашият „пример“. Така че продължаваме.

– Знаем, че разпространявате в училищата и знанията за оказване на първа помощ на пострадали. Всеки ли трябва да има такива умения?

– В рамките на шегата може и да сте чували изречение, че „всяка американска домакиня умее да прави лимонен пай и да оказва първа помощ на пострадалия“. Като лекар и човек, който оказва помощ постоянно, самата аз се стремях да се усъвършенствам именно в обучението на това умение, защото не е достатъчно да знаеш да го правиш, а да можеш правилно да го преподаваш. Това наистина е умение и децата са първата аудитория, която обучаваме. Те страшно се ентусиазират да спасяват нечий живот и Европа изобилства от такива примери, защото учениците от 6 до 9 клас биват обучавани на това. По света има програми, които се казват „Децата спасяват живот“, за тях се правят световни шампионати. Присъствах на такъв в Атина и бях много впечатлена от уменията на участниците. За съжаление, български отбор нямаше. Затова работим в тази насока.

– А у нас как стоят нещата? Можем ли да бъдем полезни за хората, които работят в гората, далеч от населените места и пътища?

– Едно и също е обучението – и за децата, и за възрастните. Не бих казала, че населението е обхванато масово, но с този процес усилено се занимава Фондация „Първите три минути“ – това е времето, в което можеш да спасиш нечий живот. В момента фондацията е инициирала кампания „Стар акумулатор за нов дефибрилатор“. Стари автомобилни акумулатори се дават за преработка, а с парите от тях се закупуват дефибрилатори за обществени места и понастоящем такива са сложени в много планински хижи, а хижарите са обучени на работа с тях. Но и да ги няма, трябва ти само две ръце, за да правиш сърдечен масаж и правилно да обдишваш пострадалия. Само трябва професионалист да ти покаже как. Откакто аз ходех на обучение за разширено поддържане на живот, което Фондацията има в програмата си, повиших своята успеваемост в спасяването на живот до 50 – 60 %, а имайте предвид, че правя това вече 10 години. Така че е възможно и институционално да се организират такива курсове за горските поделения.

– Намерихте и време, а и желание да участвате в една инициатива, която е много известна на столичани – „Топъл обяд“. Защо го правите?

– Членувам в организацията „Масоник Райдър“, която провежда много благотворителни инициативи. Аз участвам в тази – готвим и раздаваме топъл обяд на нуждаещите се на емблематичната трамвайна спирка

„Вишнева“. А защо? Защото това е част от мен – да правя добро, приятно ми е и имам уникални социални контакти с хората, които идват там.

– Д-р Иванова, винаги ли ще има болни хора? Медицината не трябва ли да се развива така, че да има само здрави хора?

– Да, ще има болни. Защото се откриват нови болести и това е едно непрестанно състезание. Някога хората са умирали по-млади. Умирали са и от рак, но той бе открит и изучен по-късно. Сега знаем и да го лекуваме в определен стадий. Има нови заболявания, свързани със съвременната среда на живот, много експанзивна и агресивна. Средната продължителност на живота се увеличава, което обаче предполага появата на други болести у възрастните хора. И нещо, което винаги ще съществува, е травматизмът. Правят все по-хубави и по-сигурни коли, а хората намират все по-сигурни начини да ги счупят, да „счупят“ и себе си. Войните, за съжаление, никога не спират. Всичко това означава, че медицината и лекарите ще са нужни винаги.

– Лягали ли сте да спите, отчаяна от някакъв случай или обратното – щастлива?

– Щастлива си лягам почти всяка вечер, защото живея в мир със себе си и защото съм помогнала за нечий живот. Времето на COVID обаче ме кара да заспивам нещастна всяка нощ. Имах чувството, че полагаме свръхчовешки усилия, но те не даваха резултат и те оставяха с усещането, че нищо не си направил за болния. Наистина тогава мислех не за успешно излекуваните, а за отишлите си от тоя свят хора.

– Традиционният ни въпрос е какво е за Вас гората?

– Тя е голямата любов на моите родители и тя е причината да се свържат и да се появя аз на този свят. За мен самата гора е моето щастливо детство, мястото, което и сега ми дава спокойствие, което ще ме пазя и никога няма да ме нарани. Даже ми се иска да отида да ... помаркирам малко.

Разговора води Светлана БЪНЗАРОВА
Снимка: архив на д-р Гергана ИВАНОВА

Годишнина

Инж. Борис Господинов на 70 години

Роден е на 24.04.1955 г. в Перник, където завършва средното си образование в Техникума по механотехника „Юрий Гагарин“. През 1980 г. се дипломира във ВЛТИ със специалност „Горско стопанство“, а през 1984 г. – във Факултета по журналистика на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със специалност „Печат“. Като студент сътрудничи в младежки столични издания, а от 1979 г. работи в новосъздадения вестник „Горско дело“, където последователно е литературен сътрудник, редактор и завеждащ отдел, до закриването му през 1988 година.

От 1989 г. е зам.-главен редактор на сп. „Горско стопанство“. През 1992 г. изданието се преименува на сп. „Гора“, на което от 1994 г. инж. Борис Господинов става главен редактор.

За няколко години на страниците му чрез интервюта, очерци, репортажи и снимки е представена дейността на лесовъди и горски работници от всички регионални структури в България. Лесовъдската колегия приема изданието като „свое“.

Следващите години са изключително ползотворни за съхраняването на историята на горското дело. В продължение на 7 години под редакцията на инж. Господинов се подготвя за печат книгата „Укротените пороци в България“ с автор инж. Пеко Панов (2000) – уникално издание с фундаментално значение за горския сектор. По негова инициатива са написани и издадени книгите „Горите и горското стопанство на България през XX век“ (Въчовски, Димитров, 2003), „Ловното стопанство на България“ (Стенин, 2008), „Българските дърводобивници в Коми – покорители на тайгата“ (Арсов, 2008), „Дърводобивът в България през XX век“ (Манолов, Василев, Аспарухов, 2009), „Лесозащитата в България“ (Цанков, Найденов, 2012), „Въжени системи в горското стопанство“ (Василев, 2013).

От 2005 до 2008 г. са подготвени и издадени три тома на алманаха „Дейци и учени от горското стопанство“, в които са запазени имената на хората, посветили своя професионален живот на гората.

Автор е на книгите „Родовете на село Лесковец, 1795 – 2004“ (2004), и „Гора

за хората – България преди и сега“ (2011, 2024). Организира и участва в издаването на повече от 50 книги, сборници, справочници, монографии и брошури за горскостопанския сектор.

Преподавател е към извънфакултативното обучение „Фотография и журналистика“ в ЛТУ в продължение на 4 години.

Обществената му дейност е свързана със Съюза на лесовъдите в България, на който е дългогодишен зам.-председател. Участва и в създаването на изданията му – вестниците „Силва“ и „Българска гора“.

През 1997 г. е член на делегацията, която представя кандидатурата на България за асоцииран член на Съюза на европейските лесовъди, неизменно участва и отразява годишните конференции и конгресите на СЕЛ и два мандата заема поста одитор.

Отличен е през 2012 г. с приза „За значителен принос в популяризиране и повишаване на имиджа на лесовъдската професия“. Награждаван е със „Златна значка“ на Изпълнителната агенция по горите, „Златно перо“ на Съюза на българските журналисти, почетни знаци, вимпели и грамоти.

Дългият професионален път, вървян достойно и всеотдайно, в служба на гората и горското слово, направили инж. Борис Господинов живата емблема на горския печат.

А за нас – колектива на списание „Гора“, той остава пример за висок професионализъм, любов към работата, точна преценка, толерантност и умение да стимулира добрите качества у колегите си. Позитивен, с чувство за хумор, верен приятел, той продължава да търси и вижда най-доброто в ситуацията и човека.

Желаем му здраве и творческо дълголетие!

Екипът на списание „Гора“